

er ikke sket, det er blevet standset i Finansudvalget, og det var ikke muligt at bringe det frem. Naar jeg stod i Finansudvalget som ene Mand, og de øvrige 14 Medlemmer vare imod at fremme Sagen, var det umuligt for mig at føre den Sag videre, jeg maatte bøje mig for den store Overmagt, som Flertallet der sidder inde med. Saa kom det næste Spørgsmaal, denne Kommission, der bydes til Erstatning for vort Lovforslag. Da jeg nu ønskede denne Sag fremmet og meget gerne saa den fremmet i en nær Fremtid, syntes jeg, at jeg ikke kunde andet end tiltræde Bevillingen til Kommissionens Nedsættelse, men jeg udtalte den Gang, at jeg egentlig ansaa den for overflødig, fordi denne Sag jo i Forvejen ligger klart og tydelig oplyst fra mange Sider. Der er bygget to Sanatorier her i Danmark, et ved det private Initiativ og et af en offentlig Myndighed, nemlig Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, saa at man maa have meget gode Erfaringer om saadanne Sanatoriers Indretning og Drift. Lægerne ere jo ogsaa klar over dette Spørgsmaal. Jeg kunde derfor ikke se, at det egentlig var nødvendigt, at en saadan Kommission nedsattes, men da der ingen anden Vej var til at fremme Sagen, vilde jeg ikke gaa imod Kommissionen, men stemte for den. Samtidig udtalte jeg imidlertid et Haab om, at det ikke blev en Kommission af den sædvanlige Slags, der kan sidde aarevis og ruge over en vigtig Sag, uden at man hører noget fra den. Jeg udtalte, at naar jeg stemte for Kommissionen, var det under den Forudsætning, at dens Betænkning maatte foreligge til Efteraaret, naar Rigsdagen traadte sammen.

Dernæst udtalte det ærede Medlem for Ringkøbing, at Sygekasserne havde ikke udtalt ubetinget Tilslutning til Socialdemokratiets Lovforslag. Nej, det havde de ganske vist ikke med rene Ord, men de have i Virkeligheden gjort det saa tydelig som muligt, idet Sygekassernes Overledelse, samtidig med at den udsendte Adressen, som jo er ganske kort i sin Ordlyd, ledsagede den med en oplysende Forklaring, der er bleven trykt i 300,000 Eksemplarer og uddelt til samtlige Sygekassemedlemmer i Danmark, og deri stod netop, at hele denne Sag er foranlediget ved det Lovfor-

slag, som var blevet indbragt i Folketinget i Oktober Maaned forrige Aar. Og naar Sygekasserne sige, at de ønske at faa oprettet Sanatorier for uformuende til Helbredelse af Tuberkulose eller saaledes, at Folk ikke skulle udelukkes paa Grund af deres Uformuenhed, er der egentlig ogsaa tilkendegivet, at der fra anden Side maa ydes det, der er nødvendigt, for at de kunne faa den nødvendige Kur og Pleje paa et Sanatorium. Nu mener det ærede Medlem for Ringkøbing, at Sygekasserne godt kunne give et Tilskud til denne vigtige Sag, men jeg tror ikke, vi maa stille alt for store Fordringer til Danmarks Sygekasser. Vi maa huske paa, at disse Medlemmer for den allerstørste Del ere meget uformuende Folk, særlig naar man tænker paa de mange Landarbejdersygekasser. Jeg tror ikke, det gaar an at stille større Fordringer til dem. Man vil derved let gøre Læsset saa tungt, at de ikke kunne trække det, og jeg vilde anse det for at være en overordentlig stor Ulykke, hvis vi skulde fremkalde en Sprængning af Sygekasserne ved, at Fordringerne blev saa store, at Medlemmerne ikke kunde opfylde dem og en Del af dem sagde: Det Kontingent, der nu forlanges, kunne vi ikke præstere. Vi ville hellere tage Risikoen ved vore Sygdomme paa egen Regning og gaa ud af Sygekasserne. Sygekasserne gøre en saa uhyre stor Gavn ikke blot for Medlemmerne selv, men for hele Samfundet ved at befri Kommunerne for en stor Del Fattigudgifter.

Den ærede Justitsminister forekommer mig i Dag at befinde sig i en mærkelig Modsætning til sine egne Udtalelser. Der foreligger her to Andragender; et om Støtte til en privat Epileptikeranstalt og et andet om Statsforanstaltninger til Bekæmpelse af Tuberkulose. Om den private Anstalt siger den højtærede Minister, at den kan han ikke gaa med til, thi det er under Overvejelse, om det ikke skulde være en Statsopgave. Jeg har set, at der fra Sundhedskollegiets Side er fremkommet en Indstilling jeg tror endda, den er 2—3 Aar gammel, til Justitsministeriet, og den gaar rent og klart ud paa, at Staten skulde tage sig af denne Sag. Meningen er vistnok, at en saadan Epileptikeranstalt skulde sættes i Forbindelse med Viborg Sindssygeanstalt. Det er underligt, at den højt-